

(Udvalgets Betænkning og Indstillinger findes i Tillæg B. Sp. 2373).

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Indstillingerne sættes til Forhandling.

Ordføreren (S. Sørensen): Jeg skal først omtale Indstillingerne vedrørende Nr. 3 og 9 i Betænkningen, der angaar Ministeren for offentlige Arbejder. Jeg skal holde mig til det første Andragende, nemlig det under Nr. 3, idet min Omtale af det ogsaa gælder for det under Nr. 9 anførte Andragende. Et Flertal i Udvalget foreslaar at henvise disse to Andragender til Ministeren for offentlige Arbejder. Andragende Nr. 3 er fra en Forening, som kalder sig „Samvirket“. Det er flere Foreninger af Tjenestemænd ved Statsbanerne, som har sluttet sig sammen; for Nemheds Skyld vil jeg gerne have Lov til at kalde denne Forening „Samvirket“, som disse Foreninger ogsaa selv kalder sig. De har ikke faaet den Forhandlingsret, som er tilstaaet de andre Foreninger, Jernbaneforeningen og Dansk Jernbaneforbund. „Samvirket“ har ført Kamp om Forhandlingsretten flere Gange baade indenfor selve Organisationerne og vistnok ogsaa overfor Ministeren. Disse Tjenestemænd er blevet opfordret til at melde sig ind i en af de to andre Foreninger, der har Forhandlingsret, for derved at opnaa de samme Rettigheder som disse Foreninger. Det har „Samvirket“ imidlertid ikke villet, idet de paastaar, at de er stillede noget anderledes end de andre, da Forholdene indenfor de Foreninger, der slutter sig til „Samvirket“, er indbyrdes meget forskellige. „Samvirket“s Medlemmer er i Regelen ældre Folk, og derfor kan de ikke saa godt være tjente med at staa i de andres Organisationer. Dertil kommer, at der er et enkelt Punkt, særlig i Dansk Jernbaneforbunds Love, som de ikke synes om. Der staar nemlig, at Bestyrelsen kan af Samfundets Midler bevilge Penge til forskellige Øjemed, blandt andet ogsaa, naar enkelte Fag strejker. Det er ikke af politiske Grunde, at de er imod denne Bestemmelse, men de mener, at det er i høj Grad uheldigt, at Bestyrelsen uden Generalforsamlingens Bemyndigelse skal kunne vedtage at udbetale Penge af Foreningens Midler til ikke nærmere angivne Øjemed. Jeg skal erindre om, at der for nylig, som ærede Medlemmer ved, var et Forsikrings-selskab, hvis Bestyrelse vedtog at yde Bi-

drag til Forsvarsindsamlingen, og det vakte megen Misfornøjelse indenfor de forsikredes Kreds. Noget lignende er dette her. — Udvalgets Flertal har ment, at det bør overvejes, om der ikke paa en eller anden Maade kunde gives disse Foreninger, som kalder sig „Samvirket“, Forhandlingsret. Jeg vilde gerne, at den højtaerede Indenrigsminister vilde tage imod en Henstilling om at lade Sagen overveje og undersøge. Det, jeg her har udtalt, gælder, som sagt, baade de under Nr. 3 og 9 i Betænkningen anførte Andragender.

Jeg skal derefter omtale Indstillingen under Nr. 2. Jeg maa straks gøre opmærksom paa, at der er indløbet en Fejl i Betænkningen, idet der staar, at hele Udvalget foreslaar at henvise Andragendet til Indenrigsministeren. Jeg forstod Sagen saaledes i Udvalget, at naar det Forhold, som omtales i Andragendet, kun kom til at omfatte koncessionshavende Virksomheder, var man enig om at foreslaa at henvise det til Ministerens Overvejelse. Det har senere vist sig, at der har foreligget en Misforstaaelse, til Dels fra min Side og til Dels fra anden Side. Det er ikke hele Udvalget, der foreslaar at henvise Andragendet til Ministeren, men Udvalget med Undtagelse af de ærede Medlemmer for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) og Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Jacobsen). Talen er om Andragende fra Hovedbestyrelsen og Repræsentantskabet for Kristeligt dansk Fællesforbund for Arbejdsgivere og Arbejdere om Indførelse af tvungen Voldgift til Afgørelse af Arbejdskonflikter. I Andragendet omtales, at man er naaet et Skridt i den rigtige Retning ved Lovén af 12. April 1910 om Mægling og Voldgift, men Andragerne mener, at man skal gaa videre, idet der endnu ved Strejker og lignende kan indtræde skæbnesvangre Forhold af stor økonomisk Betydning, naar en af Parterne ikke vil gaa ind paa Voldgift. Andragendet nævner saaledes den skæbnesvangre Storkamp i Sverige i 1909, Kulstrejken i Moabit i Berlin 1910 og Transportarbejderstrejkerne i England i 1911 og 1912. Der kunde naturligvis anføres flere Eksempler. Udvalgets Flertal foreslaar altsaa at henvise dette Andragende til Ministerens Overvejelse og Undersøgelse. Vor Mening er, at det kun skal gælde Institutioner og Forhold, hvortil der kræves Statskoncession, men ikke andre private Arbejdsforhold.

Dernæst skal jeg omtale Indstillingen under Nr. 4, Betænkningens Nr. 10. Et Mindretal foreslaar at henvise dette An-